

Sygn. akt VI RC 241/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VI Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Adamczyk

Protokolant: staż. Karolina Przystup

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2015 r. w Łodzi

sprawy z powództwa małoletniego A. L.

przeciwko M. L.

o alimenty

1. zasądza od pozwanego M. L. tytułem alimentów na rzecz małoletniego syna A. L. kwotę po 600 (sześćset) złotych miesięcznie, płatną z góry do dnia 10-go każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminu płatności którejkolwiek z należności do rąk matki dziecka A. S. (1), poczynając od dnia 01 maja 2014r.

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

3. koszty procesu pomiędzy stronami wzajemnie znosi,

4. nakazuje pobrać od pozwanego M. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu nie uiszczonych kosztów sądowych,

5. wyrokowi w punkcie pierwszym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VI RC 241/14

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym dnia 29 kwietnia 2014 roku przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda A. L.- A. S. (1) domagała się zasądzenia od pozwanego M. L. na rzecz małoletniego powoda alimentów w kwocie po 850 złotych miesięcznie, płatnych do jej rąk z góry do dnia 10-tego każdego miesiąca, poczynając od maja 2014 roku, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w płatności którejkolwiek z rat.

Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 4 lipca 2014 roku do czasu prawomocnego zakończenia postępowania, zobowiązano pozwanego M. L. do łożenia na rzecz małoletniego powoda A. L. kwotę po 600 (sześćset) złotych miesięcznie tytułem alimentów płatną z góry do dnia 10- tego każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z należności do rąk przedstawicielki ustawowej A. S. (1) poczynając od dnia 1 lipca 2014 r, oddalając wniosek w pozostałym zakresie.

Zażalenie pozwanego na postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia zostało oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 24 listopada 2014 roku, sygn. XII Cz 295/14.

Pozwany M. L. domagał się oddalenia powództwa w całości.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni powód A. L., ur. dnia (...), jest dzieckiem pochodzącym z nieformalnego związku A. S. (1) i pozwanego M. L.. Małoletni uczęszcza do przedszkola za odpłatnością 200 złotych miesięcznie, korzysta z bezpłatnych biletów na dojazd do przedszkola. Małoletni ma odroczony obowiązek szkolny. Małoletni korzysta z nieodpłatnej terapii psychologicznej – pedagogicznej oraz prywatnej terapii sensorycznej, co wiąże się z wydatkami rzędu 510-600 złotych miesięcznie (w tym dojazd na terapię – 150 złotych miesięcznie). Małoletni A. L. ma również wadę wzroku, wymagającą korekcji okulistycznej; co 2,5 roku musi zmieniać okulary, jest to wydatek rzędu 300 złotych. Matka małoletniego szacuje, że miesięczny koszt utrzymania, wychowania i leczenia dziecka zamyka się w kwocie 1.950 złotych.

Przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda A. S. (1) jest zatrudniona w (...) SP. Z O.O. i uzyskuje z tego tytułu wynagrodzenie w wysokości 2.500-2.600 złotych netto miesięcznie. A. S. (1), jak i dziecko nie posiada żadnego majątku. Wraz z małoletnim synem zamieszkuje u swoich rodziców, którym dokłada po 600 złotych miesięcznie do kosztów, związanych z utrzymaniem mieszkania. Matka małoletniego jest obciążona spłatą dwóch kredytów – jednego, który zaciągnęła w roku 2007 i drugiego, zaciągniętego w 2008r. wspólnie z pozwanym, który od sierpnia 2014 roku spłaca samodzielnie i którego ostatnia rata przypada na styczeń 2016 roku. Łączna miesięczna rata obu kredytów to 900 złotych.

Pozwany M. L. zatrudniony jest w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. i uzyskuje z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 2.200-2.500 złotych netto miesięcznie. Wraz z partnerką M. P. najmuje 2-pokojowy lokal mieszkalny za łączną kwotę 700-800 złotych miesięcznie; pozwany i jego partnerka dzielą się kosztami po połowie. M. P. pracuje i uzyskuje wynagrodzenie w kwocie około 2.100-2.200 złotych netto miesięcznie, prowadzi również działalność gospodarczą, lecz aktualnie nie przynosi ona dochodów. Pozwany jest astmatykiem, lecz się nieodpłatnie, na zakup lekarstw przeznacza od 70 do 100 złotych miesięcznie. Na jego utrzymaniu pozostaje jedynie małoletni powód.

Pozwany jest obciążony spłatą dwóch kart kredytowych w łącznej kwocie po 120 złotych miesięcznie oraz kredytem w wysokości 6.000 złotych, zaciągniętym w 2014 roku z przeznaczeniem na zakup samochodu. Rata tego kredytu wynosi 200 złotych miesięcznie. Do lipca 2014 roku M. L. spłacał również kredyt, zaciągnięty wspólnie z A. S. (1); rata kredytu wynosiła 325 złotych miesięcznie. M. L. i jego partnerka korzystają z finansowej pomocy materialnej rodziców M. P..

M. L. ma stały kontakt z małoletnim synem A.. W roku szkolnym małoletni przebywa u ojca po 4-5 godzin dziennie przez 2-3 dni w tygodniu, nocuje też u niego co drugi weekend od piątku lub soboty do niedzieli, do godziny 18:00-19:00. Przebywa u niego także w okresie wakacji. W czasie pobytu u ojca małoletni A. pozostaje na jego utrzymaniu. Na zaspokojenie jego potrzeb przeznacza po 500-600 złotych miesięcznie. M. L. szacuje, iż całkowity koszt utrzymania i wychowania syna zamyka się w kwocie 1.000 złotych miesięcznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów (k.8,-38,43,44,45-65,84-87,101,102,103-104,106-123,135-146,148,150-153,196,197-200,205-229), zeznań świadków A. S. (2) (k.201v), M. P. (k.230-231), J. P. (k.231) i A. N. (k.231) oraz zeznań przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda A. S. (1) i zeznań pozwanego M. L. (k.201, 231-232). Dowody z dokumentów nie nasuwały żadnych zastrzeżeń co do swej prawdziwości. Analogicznie Sąd ocenił zeznania świadków oraz zeznania A. S. (1) i M. L. w tym zakresie, w jakim nie zawierały sprzeczności co do faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

I tak, Sąd odmówił waloru wiarygodności tym twierdzeniom przedstawicielki ustawowej, w których podała, iż całkowite koszty utrzymania małoletniego powoda A. L. oscyluje w granicach 1.950 złotych miesięcznie, albowiem okoliczność ta nie została wykazana żadnymi dostępnymi środkami dowodowymi. Za takowe dowody nie można w szczególności uznać załączonych do akt sprawy paragonów fiskalnych, gdyż na ich podstawie nie można ustalić nie tylko osoby dokonującej zakupów, ale również – jeżeli zakupów faktycznie dokonywała przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda – które artykuły zakupione zostały na rzecz dziecka, a które celem zaspokojenia potrzeb samej przedstawicielki ustawowej.

Z drugiej strony, Sąd nie dał również wiary pozwanemu M. L. w zakresie, w jakim szacował miesięczne koszty utrzymania syna na kwotę 1.000 złotych, uznając, iż są one zaniżone. Biorąc pod uwagę zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, przy uwzględnieniu wieku małoletniego i jego stanu zdrowia oraz zasad doświadczenia życiowego, Sąd doszedł do przekonania, iż miesięczny koszt utrzymania małoletniego A. L. winien zamknąć się w kwocie 1.100-1.150 złotych.

Sąd zważył, co następuje:

Rodzice dziecka, jako najbliżsi krewni, obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem niego, jeśli dziecko nie posiada majątku i nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie. Zgodnie z przepisami kodeksu rodzinnego i opiekuńczego oraz zasadami współżycia społecznego, każdy z rodziców obowiązany jest według swych sił i środków – możliwości zarobkowych i majątkowych – dbać o fizyczny i duchowy rozwój dziecka oraz przygotować je do samodzielnego życia w przyszłości.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest fakt, iż małoletni powód A. L. nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie i w związku z tym wymaga wsparcia w postaci alimentacji. Osobami zobowiązanymi do alimentacji są jego rodzice.

Jak to wskazano wyżej, mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – w tym wiek małoletniego, jego stan zdrowia, konieczność uczestniczenia w terapii psychologiczno – pedagogicznej i sensorycznej oraz fakt, iż pozwany, gdy małoletni przebywa u niego, na utrzymanie dziecka przeznacza po 500-600 złotych miesięcznie – jak również kierując się zasadami doświadczenia życiowego Sąd przyjął, iż całkowity koszt zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb małoletniego powoda A. L. winien zamknąć się w kwocie 1.100-1.150 złotych miesięcznie. Przy tym okolicznością bezsporną jest, że ojciec małoletniego bardzo angażuje się w wychowanie syna – małoletni spędza u ojca po 4-5 godzin dziennie 2-3 dni w tygodniu, co drugi weekend u niego nocuje, a także w okresie wakacji. Uwzględniając powyższe, jak również to, iż dochody A. S. (1) i M. L. są zbliżone (przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda zarabia 2.500-2.600 złotych netto miesięcznie, pozwany – 2.200-2.500 złotych netto miesięcznie) należało przyjąć, iż koszty związane z utrzymaniem, wychowaniem i leczeniem małoletniego A. L. winny obciążać jego rodziców mniej więcej w tym samym stopniu. W tym miejscu podnieść należy, iż fakt dobrowolnego łożenia środków finansowych na zaspokojenie potrzeb osoby uprawnionej do alimentów, nie wyklucza możliwości uregulowania obowiązku alimentacyjnego w drodze orzeczenia Sądu.

W świetle powyższych okoliczności oraz faktu, iż pozwany ma stabilną sytuację finansową i osobistą i poza małoletnim synem nie ma nikogo na utrzymaniu, zasadne jest obciążenie pozwanego obowiązkiem partycypowania w kosztach, związanych z utrzymaniem i wychowaniem małoletniego powoda w kwocie po 600 złotych miesięcznie. W ocenie Sądu, wskazana kwota jest adekwatna do możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego M. L., a zarazem pozwoli na zaspokojenie większości usprawiedliwionych potrzeb małoletniego powoda A. L..

Podnieść w tym miejscu wypada, iż nie bez znaczenia dla oceny zasadności zgłoszonego w pozwie żądania jest konieczność realizacji zasady, w myśl której dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami. Dotyczy to zarówno sytuacji, w której dzieci żyją z rodzicami wspólnie, jak i gdy żyją oddzielnie. Zasadzona wysokość świadczeń alimentacyjnych jest wynikiem realizacji tej zasady.

Mając powyższe okoliczności i argumenty na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku na zasadzie art. 133 § 1 k.r.o w zw. z art. 135 § 1 i 2 k.r.o., zasądzając od pozwanego M. L. rzecz jego małoletniego syna A. L. alimenty w kwocie po 600 złotych miesięcznie, poczynając od dnia 1 maja 2014 roku. Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie jako zbyt wygórowane.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w myśl art. 100 k.p.c., o kosztach sądowych rozstrzygnięto na zasadzie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Rygor natychmiastowej wykonalności nadany został wyrokowi w zakresie zasądzającym alimenty z mocy prawa w myśl art. 333 § 1 pkt 1) k.p.c.